

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14Co/193/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1114222085
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Kriváňová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1114222085.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte v zložení: predsedníčka senátu JUDr. Darina Kriváňová a členovia senátu JUDr. Darina Kuchtová a Mgr. Barbora Barteková v právnej veci žalobcu: A. D., bytom M. XXXX/XX, R., zastúpený JUDr. Peter Vačok, advokát, so sídlom AK Vazovova 9/A, Bratislava proti žalovanému: Slovenská republika - Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, Štúrova 2, 812 85 Bratislava, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č. k. 23C 53/2014-144 zo dňa 5.12.2016, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I č. k. 23C 53/2014-144 zo dňa 5.12.2016 v napadnutej časti **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Bratislava I rozsudkom č. k. 23C 53/2014-144 zo dňa 5.12.2016 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 786 € ako náhradu škody a vo zvyšnej časti nároku na nemajetkovú ujmu žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žalovaný nemá nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi.

2. Žalobca sa podanou žalobou domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť sumu 786 € ako náhradu škody a nemajetkovú ujmu vo výške 10.000 €. Žalobu odôvodnil tým, že uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava III, ČVS:ORP-3.319/1-OSV-B3-2005 zo dňa 02.09.2005 bolo vznesené obvinenie za skutok kvalifikovaný ako trestný čin vydierania podľa § 235 ods. 1 Trestného zákona, účinného v čase spáchania skutku spáchaný spolupáchatelstvom. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca sťažnosť, ktorá bola uznesením Okresnej prokuratúry Bratislava III zo dňa 16.09.2005, sp. zn. 4Pv/989/05 zamietnutá. Prokurátor podal obžalobu na Okresný súd Bratislava III dňa 04.10.2006. Vec bola vedená na okresnom súde pod sp. zn. 46T 124/2006. Okresný súd Bratislava III dňa 09.10.2006 vydal trestný rozkaz, ktorým bol uznaný vinným a bol mu uložený trest. Voči uvedenému trestnému rozkazu podal žalobca odpor a následne bol rozsudkom Okresného súdu Bratislava III, sp. zn. 46T/124/2006, zo dňa 15.04.2008 odsúdený. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie, na základe ktorého Krajský súd v Bratislave uznesením sp. zn. ITo/140/2010 zo dňa 20.10.2010 zrušil odsudzujúci rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Okresný súd Bratislava III rozsudkom zo dňa 22.05.2012 bol žalobca spod obžaloby oslobodený z dôvodu, že skutok nie je trestným činom. Na základe podaného odvolania Krajský súd v Bratislave rozsudok zrušil a žalobcu oslobodil z dôvodu, že nebolo preukázané, že sa stal skutok pre ktorý bol trestne stíhaný.

3. V dôsledku trestného stíhania vznikla žalobcovi škoda v podobe výdavkov na trovy právneho zastúpenia v uhradenej platbe vo výške 786 €, ktoré zaplatil svojmu obhajcovi ako odmenu súvisiacu s jeho obhajobou v trestnom konaní. Zároveň žiadal nahradiť nemajetkovú ujmu v peniazoch. Za

nezákonné rozhodnutie, ktorým mu bola spôsobená škoda označil žalobca uznesenie Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava III, CVS:ORP- 3319/1-OSV-B3-2005 zo dňa 02.09.2005 ako aj z dôvodu nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v prietahoch v konaní. Žalovaný vo vyjadrení namietal, že nie je orgánom oprávneným konať za štát v predmetnej veci z dôvodu nesplnenia podmienok na postup podľa § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003. Z.z. Tvrdil, že v danom prípade by mal súd konať s orgánom príslušným na konanie v mene štátu a to s Ministerstvom spravodlivosti v zmysle § 4 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z.

4. Okresný súd mal z vykonaného dokazovania preukázané, že vyšetrovateľ Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave III, uznesením sp. zn. ČVS:ORP-3319/1-OSV-B3-2005 zo dňa 02.09.2005 žalobcovi vzniesol obvinenie za skutok kvalifikovaný ako trestný čin vydierania podľa § 235 ods. 1 Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku spáchaný spolupáchatelstvom. Žalobca proti uvedenému rozhodnutiu podal sťažnosť, ktorá bola uznesením Okresnej prokuratúry Bratislava III zo dňa 16.09.2005, sp. zn. 4Pv/989/05 zamietnutá. Okresná prokuratúra podala obžalobu na Okresný súd Bratislava III dňa 04.10.2006. Vec bola vedená na okresnom súde pod sp. zn. 46T 124/2006. Okresný súd Bratislava III dňa 09.10.2006 vydal trestný rozkaz, ktorým bol uznaný vinným a bol mu uložený trest. Voči uvedenému trestnému rozkazu podal odpor a následne bol rozsudkom Okresného súdu Bratislava III zo dňa 15.04.2008, sp. zn. 46T/124/2006 odsúdený. Proti rozsudku podal odvolanie, na základe ktorého Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 20.10.2010, sp. zn. ITo/140/2010 zrušil odsudzujúci rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Okresný súd Bratislava III rozsudkom zo dňa 22.05.2012 bol žalobca spod obžaloby oslobodený z dôvodu, že skutok nie je trestným činom. Na základe podaného odvolania Krajský súd v Bratislave rozsudok zrušil a žalobcu oslobodil z dôvodu, že nebolo preukázané, že sa stal skutok pre ktorý bol trestne stíhaný. Z odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 25.04.2013, sp. zn. 4 To/25/2013 vyplynulo, že prvotná výpoveď poškodenej O.j z prípravného konania nebola podporená nielen výpoveďou jej manžela svedka L. R., ale ani nestrannou výpoveďou svedkyne C.. K. D.-A.. Krajský súd tiež skonštatoval, že nie je bez významu ani okolnosť, že sama poškodená- svedkyňa Oľga R. v kritickom čase bola svojim zamestnávateľom (poznámka súdu: žalobcom a svedkom C.) upodozrievaná z krátenia tržieb a hrozilo jej trestné stíhanie. C.. D. H., advokát vystavil žalobcovi dňa 28.05.2013 faktúru č. XXXX na sumu 786 Eur spolu s DPH za poskytovanie právnych služieb v trestnej veci vedenej pred Okresným súdom Bratislava III, pod sp. zn. 46T/124/2006 a následne Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 4To/25/2013. Z výpisu z účtu C.. D. H. zo dňa 15.06.2013 až 17.06.2013 súd zistil, že žalobca vyplatil sumu 786 eur C.. D. H., advokátovi dňa 17.06.2013 a to prevodom na účet. Skutočnosť, že vyúčtované úkony boli v trestnom konaní skutočne aj vykonané ako aj že boli vyúčtované v súlade s vyhláškou sporná nebola. Z osvedčenia o registrácii a pridelení daňového identifikačného čísla vyplýva, že C.. D. H., advokát bol plateľcom DPH v rozhodnom období.

5. Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť a tvrdil, že nie sú splnené zákonné podmienky na uplatnenie nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy zo strany žalobcu, pretože uplatnený nárok nespĺňa zákonné požiadavky podľa §17 ods.3 a ods.4 zákona č.514/2003 Z.z. Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy nie je vôbec odôvodnený, nie sú uvedené žiadne relevantné skutočnosti a dôkazy, na základe ktorých by bolo možné uplatnený nárok priznať. Zdôraznil, že nemajetkovú ujmu nestačí len deklarovať, ale musí byť aj preukázaná a potvrdená. Poukázal na nález US SR SP II.US 163/2013-50 zo dňa 13.11.2013 a tiež na skutočnosť, že v rámci hlavného pojednávania došlo k výraznej zmene dôkaznej situácie, nakoľko došlo k zmene výpovede svedkyne poškodenej O., ktorá žalobcu v prípravnom konaní usvedčovala zo spáchania predmetného trestného činu. Žalovaný nenamietal, že suma náhrady škody vo výške 786 eur by bola vyčíslená nesprávne, alebo že vyúčtované úkony neboli vykonané a neboli vyúčtované v súlade s Vyhláškou. Namietal základ nároku a to existencia nezákonného rozhodnutia, prípadne nesprávneho úradného postupu. Tvrdil, že žalobca vznik nemajetkovej ujmy nepreukázal a všetko, čo uvádzal, uvádzal len v rovine úvah, aká škoda by mu mohla vzniknúť, ak by bol právoplatne odsúdený. Poukázal na to, že čo sa týka rozvodu, žalobca neuviedol, že dôvodom bolo trestné stíhanie. Namietal, že finančná situácia žalobcu sa nezmenila. Zdôraznil, že živnosť žalobcu sa netýkala sporného bufetu a jeho živnosť nebola pozastavená. V danom prípade absentuje príčinná súvislosť medzi nepredĺžením nájomnej zmluvy na bufet a trestným stíhaním. Všetky prípady ujmy, ktoré žalobca uvádzal, boli len v rovine hypotetickej, žiadnu konkrétnu ujmu, ktorá by mu vznikla neuviedol. S poukazom na uvedené neboli splnené podmienky na náhradu škody.

6. Žalobca k veci uviedol, že celé trestné konanie zle znášal lebo bol nevinný a z dôvodu procesných úkonov stratil veľa času. Bol na neho vydaný zatykač za to, že si neprevzal včas zásielku. Trestným stíhaním bola ohrozená jeho živnosť, pretože keby bol odsúdený nemohol by túto činnosť vykonávať. V čase trestného stíhania vykonával pohostinskú činnosť, prevádzkoval spolu s A. bufety, jeden bol

písaný na neho, druhý na A. C.. V súčasnosti na živnosť robí ako vodár - kúrenár. Pohostinskej činnosti sa venoval do roku 2012, potom sa jej prestal venovať lebo ho to prestalo baviť. V priebehu trestného stíhania nemal žiadne administratívne obmedzenia. Na vzťahy v spoločnosti a v zamestnaní trestné stíhanie vplyv nemalo. V zamestnaní sa mu darí rovnako ako sa mu darilo aj pred trestným stíhaním. Na trhu práce k diskriminácii nedošlo. Poukázal na to, že im končila nájomná zmluva na štadióne a ďalej už nebol daný súhlas prenajímateľa. Možno aj v rodine sa to mohlo prejaviť, keďže človek nervózny inak reaguje, ale nevedel uviesť, či trestné stíhanie malo bezprostredný vplyv na jeho rozvod. Svedok A. C. vo svojej výpovedi uviedol, že bol spolužiakom a so žalobcom boli spoluobvinení v trestnom konaní, na základe ktorého požadujú náhradu škody. Spoločne prevádzkovali bufet na živnosť s tým, že živnosť na bufet kde malo dôjsť ku skutku, ktorý im bol kladený za vinu, bola prevádzkovaná na neho. Žalobca sa v priebehu trestného stíhania rozviedol. Bližšie uviedol, že svadbu mal v roku 2003 a rozviedol sa niekedy v roku 2006 alebo 2007.

7. Okresný súd právne vec posúdil podľa § 3 ods. 1 a 2, § 4 ods. 1, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1 a 2, § 9 ods. 1, § 15 ods. 1 a 2, § 17 ods. 1,2,3, § 18 ods. 1,2,3 zákona č. 514/2003 Z.z.

8. Okresný súd pri skúmaní dôvodnosti nároku žalobcu vychádzal z predpokladu vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, ktorým je existencia nezákonného rozhodnutia, existencia škody a príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím, za splnenia podmienky využitia riadnych opravných prostriedkov a zrušenia nezákonného rozhodnutia. Judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyslovila a je konštantná v otázke, že ak došlo rozhodnutím súdu k oslobodeniu spod obžaloby a k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu, rozhodnutie o oslobodení spod obžaloby má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť (rozhodnutie NS SR z 30. novembra 2009 sp. zn. 4Cdo 183/2009). Rozhodujúcim kritériom opodstatnenosti (zákonosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je totiž neskorší výsledok trestného stíhania. Ústavný súd v náleze sp. zn. II. ÚS 163/2013 zo dňa 13.11.2013 skonštatoval, že „vydanie uznesenia o vznesení obvinenia nemožno bez ďalšieho považovať za nezákonné, resp. za odporujúce zákonu, iba z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní určitého skutku konkrétnou osobou sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila.“

9. Okresný súd predovšetkým riešil otázku, ktorý subjekt je nositeľom povinnosti nahradiť žalobcovi škodu. Zodpovedným subjektom je štát (Slovenská republika). K otázke označenia (resp. určenia) orgánu oprávnenému konať za štát zaujal najvyšší súd Slovenskej republiky právne závery napríklad v uznesení z 26. septembra 2012 sp. zn. 6 Cdo 149/2011, v ktorom uviedol, že „riadne označenie štátu ako žalovaného účastníka konania je náležitou riadneho návrhu na začatie konania. Štát je ako účastník konania označený riadne, ak je súčasne s ním označený príslušný štátny orgán, ktorý bude za štát konať (§ 79 ods. 1 O.s.p.). Neoznačenie toho, kto má za štát konať, má za následok neúplnosť návrhu so súčasným vznikom povinnosti súdu pokúsiť sa o odstránenie tejto vady postupom podľa § 43 O.s.p. V prípade, že žalobca síce štátny orgán, ktorý má za štát konať, označí, ale uplatnený nárok do pôsobnosti tohto štátneho orgánu nepatrí, alebo označí subjekt, ktorý štátnym orgánom nie je, resp. nie je ani právnym subjektom, nejde o vadu návrhu ani o nedostatok podmienky konania. Z ustanovenia § 21 ods. 4 veta prvá O.s.p. vyplýva, že súd je povinný - bez zreteľa na označenie obsiahnuté v návrhu - zabezpečiť, aby za štát pred súdom konal štátny orgán v rozsahu pôsobnosti ustanovenej osobitnými predpismi alebo právnická osoba, ktorá je oprávnená podľa osobitného predpisu. Právne názory vyjadrené v tomto uznesení najvyššieho súdu použil súd aj v danej veci. Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku zo 14. októbra 2015 sp.zn. 8 Cdo 289/2014 vyslovil názor, že ak v trestnom konaní, ktoré sa neskončilo právoplatným odsúdením obžalovaného, prokurátor zamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka Policajného zboru a podal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu, orgánom konajúcim v mene štátu vo veci náhrady škody podľa § 4 ods. 1 písm. f/ zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení zákona č. 412/2012 Z.z. je od 1. januára 2013 Generálna prokuratúra Slovenskej republiky. Na prípadnú zmenu orgánu konajúceho v mene štátu prihliadne v takomto konaní súd z úradnej povinnosti. Toto rozhodnutie bolo aj prijaté na uverejnenie v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR a rozhodnutí súdov SR na zasadnutí občianskoprávneho kolégia NSSR, ktoré sa konalo dňa 3.12.2015. Z tohto právneho názoru súd pri riešení otázky orgánu konajúceho za štát vychádzal.

10. V danom prípade nárok žalobcu sa odvíja od uznesenia o vznesení obvinenia Okresného riaditeľstva policajného zboru v Bratislava III, sp. zn. ČVS:ORP-3319/1-OSV-B3-2005 zo dňa 02.09.2005, ako aj nesprávneho postupu prokurátora v tom, že zamietol sťažnosť, podal obžalobu, v prieťahoch súdu pri vypracovaní písomného vyhotovenia rozsudku, v postupe súdu keď vydal trestný rozkaz.

11. Za daného skutkového stavu sú naplnené podmienky ustanovenia § 4 ods. 1 písm. f/ zákona č. 514/2003 Z.z. a orgánom konajúcim za štát je generálna prokuratúra. Týmto orgánom nemôže byť ministerstvo vnútra, pretože nie sú naplnené právne podmienky § 4 ods. 1 písm. b/ alinea 1, keďže prokurátor podal obžalobu. Týmto orgánom nemôže byť ani ministerstvo spravodlivosti, pretože na základe rozhodnutia súdu došlo k oslobodeniu žalobcu spod obžaloby. Iba v prípade ministerstva vnútra a generálnej prokuratúry ako orgánov konajúcich za štát sú v zákone špecifikované podmienky, za ktorých v súvislosti s postupom orgánov činných v trestnom konaní je dané ich konanie za štát. Ministerstvo vnútra je týmto orgánom len za predpokladu, že 1. prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka Policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu alebo vyšetrovateľ Policajného zboru alebo 2. poverený príslušník Policajného zboru nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora. Ak tieto podmienky nie sú kumulatívne splnené, je orgánom konajúcim za štát generálna prokuratúra. Vo vzťahu k ministerstvu spravodlivosti ako orgánu konajúcemu za štát už žiadna špecifická podmienka upravená nie je. Rozhodne sa v právnej úprave nenachádza podmienka prijatia obžaloby súdom, ako kritérium, preto, aby v tomto prípade konalo za štát ministerstvo spravodlivosti. Ak by zákonodarca mal v úmysle takýmto spôsobom rozdeliť kompetenciu orgánov konajúcich za štát, teda fázovalo s ohľadom na postup orgánov činných v trestnom konaní (teda aj súdu), musel by to výslovne uviesť v znení zákona, čo sa však nestalo.

12. Ústavnoprávny základ nároku jednotlivca na náhradu škody v prípade trestného stíhania, ktoré bolo zastavené, treba hľadať nielen v ustanovení čl. 46 ods. 3 Ústavy SR, ale vo všeobecnej rovine predovšetkým v čl. 1 ods. 1 tohto základného zákona, teda v princípoch materiálneho právneho štátu. Ak má byť štát skutočne považovaný za materiálny právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým priamo zasiahli do základných práv jednotlivca. Nemožno totiž prehliadnuť, že štát nemá slobodnú vôľu, ale je povinný striktno dodržiavať právo v jeho ideálnej (škodu nepôsobiacej) interpretácii. Na jednej strane je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, na druhej strane sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ich postup ukáže ako mylný, zasahujúci do základných práv. V takejto situácii nie je rozhodné, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo.

13. Vzhľadom na Nález Ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 163/2013 zo dňa 13.11.2013, ktorý skonštatoval, že „vydanie uznesenia o vznesení obvinenia nemožno bez ďalšieho považovať za nezákonné, resp. za odporujúce zákonu, iba z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní určitého skutku konkrétnou osobou sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila.“ Súd skúmal osobitosti daného prípadu a z vykonaného dokazovania v konaní z odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 25.04.2013, sp. zn. 4To/25/2013 vyplynulo, že prvotná výpoveď poškodenej O. z prípravného konania nebola podporená nielen výpoveďou jej manžela svedka L. R., ale ani nestrannou výpoveďou svedkyne C.. K. D.-A.. L. súd tiež skonštatoval, že nie je bez významu ani okolnosť, že sama poškodená- svedkyňa O. R. v kritickom čase bola svojim zamestnávateľom (poznámka súdu: žalobcom a svedkom Joštom) upodopzrievaná z krátenia tržieb a hrozilo jej trestné stíhanie.

14. Z uvedeného potom vyplýva, že v konaní bola preukázaná existencia nezákonného rozhodnutia, ktorým je v tomto prípade uznesenie o vznesení obvinenia žalobcovi, bol preukázaný vznik škody, v podobe výdavkov žalobcu na trovy právneho zastúpenia, ktoré žalobcovi vznikli v dôsledku rozhodnutia vydaného Okresným riaditeľstvom Policajného zboru v Bratislave III ČVS:ORP-3319/1-OSV-B3-2005 zo dňa 02.09.2005, a k úhrade ktorých zo strany žalobcu skutočne aj došlo. Uvedená skutočnosť napokon nebola spornou ani medzi stranami v spore.

15. Vzhľadom k uvedenému súd priznal žalobcovi náhradu škody vo výške 786 Eur spočívajúcu vo vynaložených trovách obhajoby v trestnom konaní, ktorú žalobca vynaložil v súvislosti s právnym zastúpením C.. D. H., ktorá suma bola žalobcom vyčíslená a bola žalobcom na účet jeho právneho zástupcu vyplatená. Žalovaný správnosť vyčíslenia výšky náhrady trov konania a vykonanie jednotlivých úkonov právnej služby, tak ako ich žalobca uviedol, nenamietal. Vychádzal zo zistenia, že v danom prípade skutočnou škodou boli náklady žalobcu vzniknuté a vynaložené v spojitosti s uplatnením práva na obhajobu v trestnom konaní, pričom ide o sumu, o ktorú sa zmenšil jeho majetok v súvislosti s vedením trestného stíhania voči jeho osobe. Skutočnou škodou treba rozumieť majetkovú ujmu, ktorá spočíva v zmenšení majetku poškodeného. Ide v podstate o rozdiel v hodnote poškodeného majetku pred spôsobením škody a po spôsobení škody na majetku.

16. V súvislosti s namietanou dĺžkou konania súd zistil, že žalobca v priebehu celého trestného stíhania sťažnosť na prietahy nepodal. Rovnako žalobcom uvádzané prietahy neboli konštatované ani Ústavným súdom SR, ani predsedom Okresného súdu Bratislava III. Navyše žalobca nepreukázal vznik škody

ani nemajetkovej ujmy v súvislosti s ním namietanými prieťahmi v konaní. Takisto za nesprávny úradný postup nemožno považovať ani vydanie Trestného rozkazu a samotné dôvody, ktoré viedli odvolací súd k zrušeniu oboch rozhodnutí Okresného súdu Bratislava III, keďže tak okresný súd, ako aj odvolací súd postupovali pri svojej činnosti z dikcie ustanovení Trestného poriadku.

17. Žalobca si v konaní okrem náhrady materiálnej škody uplatnil aj náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala vzniknúť v dôsledku trestného stíhania a to v súkromnom a profesionálnom živote. Súd pri vyhodnotení predmetného čiastkového nároku vychádzal z výpovede žalobcu a svedka a zistil, že v konaní nebolo preukázané, že v danom prípade došlo k citeľnému zásahu do práva žalobcu na jeho česť, dôstojnosť, súkromný život a rovnako nebolo preukázané, že trestné stíhanie malo nepriaznivé dôsledky na jeho ďalšie pracovné uplatnenie. Žalobca prestal vykonávať pohostinskú činnosť, tak ako sám uviedol, z dôvodu, že ho to prestalo baviť. V súčasnosti na živnosť vykonáva práce ako vodár - kúrenár. Finančná situácia sa u neho nezmenila, je rovnaká ako pred trestným stíhaním.

18. Okresný súd v časti uplatnenej nemajetkovej ujmy žalobu ako nedôvodnú zamietol, pretože žalobca v konaní dostatočným spôsobom nepreukázal nim uvádzaný vplyv trestného stíhania tak, ako to dôvodil vo svojom návrhu a vo svojej výpovedi. Pri skúmaní dôvodnosti žaloby v časti uplatnenej nemajetkovej ujmy súd dospel k záveru, že trestné stíhanie žalobcu nebolo zásahom do jeho rodinného a spoločenského života, s priamym dopadom na jeho najbližších v takej intenzite ako udával žalobca. Podľa názoru súdu žalobca počas konania nepreukázal, že by bola znížená jeho dôstojnosť alebo vážnosť v spoločnosti ani to, že by došlo k zhoršeniu jeho postavenia v pracovnom alebo rodinnom živote. Žalobca je aj v súčasnosti živnostníkom, k zmene druhu živnosti došlo u neho na základe jeho rozhodnutia a trestné stíhanie nemalo vplyv na výšku jeho príjmu. Žalobca rovnako nepreukázal, že by k nepredĺženiu zmluvy o nájme bufetového stánku došlo z dôvodu jeho trestného stíhania.

19. Na základe podanej žaloby žalobca sa proti žalovanému domáhal zaplatenia sumy 10786 eur titulom náhrady škody voči štátu. Súd žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 786 eur a vo zvyšku žalobu zamietol.

20. O trovách konania rozhodol podľa § 257 C.s.p., keď z obsahu spisu zistil, že žalovanému, ktorý mal úspech vo veci preukázateľne v konaní žiadne vynaložené výdavky ako trovy konania nevznikli. Žalobca mal v konaní úspech v rozsahu 786 eur a neúspech mal v rozsahu 10 000 eur. Naopak žalovaný mal v konaní úspech v rozsahu 10 000 eur a neúspech v rozsahu 786 eur. V konaní bol žalobca úspešný v percentuálnom vyjadrení 7,3 % a neúspešný v rozsahu 92,7%. Naopak žalovaný bol v konaní úspešný v rozsahu 92,7 % a neúspešný v rozsahu 7,3 %

21. Proti výroku rozsudku, ktorým okresný súd vyhovel žalobe a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť náhradu škody vo výške 786 € podal odvolanie žalovaný, ktorý nesúhlasil s rozhodnutím súdu a to najmä z dôvodu, že okresný súd nesprávne právne vec posúdil a navrhol rozsudku zmeniť a žalobu v celom rozsahu zamietnuť. Poukázal na to, že na vznik nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení neskorších predpisov, musia byť kumulatívne splnené hmotnoprávne podmienky, a to: existencia nezákonného rozhodnutia, vznik škody príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody. V danom prípade nebola splnená už prvá základná hmotnoprávna podmienka na vznik nároku žalobcu, pretože uznesenie o vznesení obvinenia, na ktorého základe žalobca nárok uplatňuje, nemožno v danom prípade hodnotiť ako nezákonné. V trestnom konaní v prípravnom štádiu s poukazom na § 206 ods. 1 Trestného poriadku dochádza k vzneseniu obvinenia voči doposiaľ podozrivej osobe po tom, čo na podklade trestného oznámenia, resp. skutočností zistených po začatí trestného stíhania, je dostatočne odôvodnený záver, že trestný čin spáchala určitá osoba. Rozhodnutie (uznesenie) o vznesení obvinenia v intenciách uvedeného, s poukazom na § 206 ods. 1 Trestného poriadku, teda nie je rozhodnutím o vine obvineného, ale fakticky vyjadruje len vyšší stupeň pravdepodobnosti, že trestný čin mal spáchať určitá konkrétna osoba. V trestnom konaní sa uplatňuje zásada náležitého zistenia skutkového stavu veci, teda zásada materiálnej pravdy vyjadrená v § 2 ods. 10 Tr. poriadku, ktorá sa vzťahuje jednak na činnosť orgánov činných v trestnom konaní, ako aj na činnosť súdov. V zmysle uvedenej zásady sa iný rozsah dôkazov vyžaduje na vznesenie obvinenia voči podozrivej osobe, iný rozsah sa vyžaduje na podanie obžaloby a taktiež iný rozsah sa bude vyžadovať na odsúdenie obžalovaného súdom. Na vznesenie obvinenia voči obvinenému - žalobcovi boli v danom procesnom štádiu a za danej dôkaznej situácie, jednoznačne splnené všetky zákonné podmienky, čo fakticky potvrdzuje aj samotná skutočnosť, že toto uznesenie aj po jeho vecnom preskúmaní zo strany prokurátora, na základe sťažnosti podanej obvineným, nebolo zrušené a sťažnosť obvineného bola zamietnutá ako nedôvodná. Uznesenie o vznesení obvinenia vydané vyšetrovateľom PZ dňa 2.9.2005, teda nemožno automaticky vyhodnocovať

ako nezákonné len na základe toho, že v neskoršom štádiu trestného konania v došlo k oslobodeniu obžalovaného teda žalobcu spod obžaloby prokurátora. Takéto právne závery vyplývajú jednak aj z nálezov Ústavného súdu SR ÚS 163/2013, ako aj z judikatúry ESLP vo veci Lavrechov vs. Česká republika. Dôležité je v tomto kontexte zároveň podotknúť, že k oslobodeniu obžalovaného súdom v tomto prípade došlo fakticky len v dôsledku podstatnej zmeny dôkaznej situácie v konaní pred súdom, a to zmena výpovede zo strany poškodenej na hlavnom pojednávaní konanom dňa 22.5.2012. Možno predpokladať, že v prípade, ak by poškodená svoju výpoveď neskôr nezmenila, došlo by zo strany súdu k vyneseniu odsudzujúceho rozsudku. Výpoveď poškodenej bola v danom prípade vo svojej podstate východiskovým dôkazom na strane prokuratúry, pričom po jeho následnom spochybnení, už súdu nezostávalo nič iné ako oslobodiť obžalovaného spod obžaloby. Odvolateľ uviedol, že ako žalovaný nenamietal výšku uplatnených trov obhajoby vo výške 786 €, ale namietal existenciu nezákonného rozhodnutia. V súvislosti s námietkou nesplnenia zákonných podmienok na vznik nároku na náhradu škody žalovaným, namietal žalovaný odvolací dôvod nesprávne právne posúdenie veci okresným súdom. Z uvedeného dôvodu navrhol rozsudok v napadnutej časti zmeniť a žalobu v celom rozsahu zamietnuť.

22. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) preskúmal vec, viazaný dôvodmi odvolania § 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z.z. účinný od 1.7.2016), vec prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti je vecne správny a odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

23. Žalobca žalobou uplatnil jednak nárok na náhradu škody, a jednak nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Okresný súd žalobe v časti náhrady škody vyhovel a v časti nemajetkovej ujmy žalobu zamietol. Odvolanie podal žalovaný proti výroku, ktorým okresný súd priznal žalobcovi nárok na náhradu škody v sume 786 eur a v odvolaní tvrdil, že okresný súd nesprávne právne vec posúdil a navrhol rozsudku zmeniť a žalobu v celom rozsahu zamietnuť. Poukázal na to, že na vznik nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení neskorších predpisov, musia byť kumulatívne splnené hmotnoprávne podmienky, a to: existencia nezákonného rozhodnutia, vznik škody príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody. V danom prípade nebola splnená už prvá základná hmotnoprávna podmienka na vznik nároku žalobcu, pretože uznesenie o vznesení obvinenia, na ktorého základe žalobca nárok uplatňuje, nemožno v danom prípade hodnotiť ako nezákonné, len na základe toho, že v neskoršom štádiu trestného konania v došlo k oslobodeniu obžalovaného teda žalobcu spod obžaloby prokurátora. Okresný súd vychádzal z predpokladu vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, ktorým je existencia nezákonného rozhodnutia, existencia škody a príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím, za splnenia podmienky využitia riadnych opravných prostriedkov a zrušenia nezákonného rozhodnutia. Okresný súd v rozhodnutí poukázal na to, že judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyslovila a je konštantná v otázke, že ak došlo rozhodnutím súdu k oslobodeniu spod obžaloby a k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu, rozhodnutie o oslobodení spod obžaloby má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť (rozhodnutie NS SR z 30. novembra 2009 sp. zn. 4Cdo 183/2009). Rozhodujúcim kritériom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je totiž neskorší výsledok trestného stíhania.

24. Okresný súd v danom prípade vychádzal zo správneho zistenia, že v danom prípade nárok žalobcu sa odvíja od uznesenia o vznesení obvinenia Okresného riaditeľstva policajného zboru v Bratislava III, sp. zn. ČVS:ORP-3319/1-OSV-B3-2005 zo dňa 02.09.2005. V konaní bola preukázaná existencia nezákonného rozhodnutia, ktorým je v tomto prípade uznesenie o vznesení obvinenia žalobcovi, bol preukázaný vznik škody, v podobe výdavkov žalobcu na trovy právneho zastúpenia, ktoré žalobcovi vznikli v dôsledku rozhodnutia vydaného Okresným riaditeľstvom Policajného zboru v Bratislave III ČVS:ORP-3319/1-OSV-B3-2005 zo dňa 02.09.2005, a k úhrade ktorých zo strany žalobcu skutočne aj došlo. Uvedená skutočnosť nebola spornou ani medzi stranami v spore.

25. Odvolateľ v podanom odvolaní poukázal na Nález Ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 163/2013 zo dňa 13.11.2013, ktorý skonštatoval, že „vydanie uznesenia o vznesení obvinenia nemožno bez ďalšieho považovať za nezákonné, resp. za odporujúce zákonu, iba z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní určitého skutku konkrétnou osobou sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila.“ Uvedeným Nálezom ÚS SR sa zaoberal aj okresný súd, ktorý v súvislosti s týmto

skúmal osobitosti daného prípadu a z vykonaného dokazovania v konaní z odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 25.04.2013, sp. zn. 4To/25/2013 vyplynulo, že prvotná výpoveď poškodenej Oľgy Baroňovej z prípravného konania nebola podporená nielen výpoveďou jej manžela svedka L., ale ani neustrannou výpoveďou svedkyne C.. K. D.-A.. Krajský súd tiež skonštatoval, že nie je bez významu ani okolnosť, že sama poškodená- svedkyňa O.á v kritickom čase bola svojim zamestnávateľom (poznámka súdu: žalobcom a svedkom C.) upodozrievaná z krátenia tržieb a hrozilo jej trestné stíhanie. Z uvedeného potom vyplýva, že v konaní bola preukázaná existencia nezákonného rozhodnutia, ktorým je v tomto prípade uznesenie o vznesení obvinenia žalobcovi, bol preukázaný vznik škody, v podobe výdavkov žalobcu na trovy právneho zastúpenia, ktoré žalobcovi vznikli v dôsledku rozhodnutia vydaného Okresným riaditeľstvom Policajného zboru v Bratislave III ČVS:ORP-3319/1-OSV-B3-2005 zo dňa 02.09.2005, a k úhrade ktorých zo strany žalobcu skutočne aj došlo, čo nebolo sporné ani medzi stranami v spore.

26. Vzhľadom k uvedenému okresný súd správne rozhodol, keď priznal žalobcovi náhradu škody vo výške 786 eur, spočívajúcu vo vynaložených trovách obhajoby v trestnom konaní, ktorú žalobca vynaložil v súvislosti s právnym zastúpením C.. D. H., ktorá suma bola žalobcom vyčíslená a bola žalobcom na účet jeho právneho zástupcu vyplatená. Žalovaný správne vyčíslenia výšky náhrady trov konania a vykonanie jednotlivých úkonov právnej služby, tak ako ich žalobca uviedol, nenamietal..

27. Odvolací súd v súvislosti s odvolacou námietkou nesprávneho právneho posúdenia veci okresným súdom, poukazuje na správne a dostatočné odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu v tejto otázke. Odvolací súd pre doplnenie uvádza, že čo sa týka nároku na náhradu škody, v zmysle ustálenej judikatúry prijatej pred účinnosťou zákona č. 514/2003 Z.z., t.j. pred 1. júlom 2004 platí, že právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia má pri splnení ďalších zákonných predpokladov podľa ustanovenia § 1 až § 4 zákona č. 58/1969 Zb. zásadne aj ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, pričom do tohto nároku možno pojať aj náklady vynaložené obvineným na trovy obhajoby, a to bez zreteľa na to, či mu bol obhajca ustanovený alebo si ho zvolil sám. Súdna prax prijala tieto závery vychádzajúc zo zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu obsiahnutej v zákone č. 58/1969 Zb. a dospela k nim za pomoci systematického a logického výkladu ustanovenia § 4 ods. 1 citovaného zákona (pozri rozsudok Najvyššieho súdu SR z 28.6.1993 sp. zn. 1 Cdo 53/93, uverejnený v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky, pod číslom 70, ročník 1994). Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, spočívajúci v nákladoch vynaložených poškodeným (obvineným) na trovy obhajoby za účelom zrušenia alebo zmeny nezákonného rozhodnutia, nie je teda priamo upravený v zákone č. 58/1969 Zb. Ide o špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu, kedy treba samostatne posudzovať aj otázku rozsahu jej náhrady.

28. Zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym, či nezákonným zásahom štátu proti občanovi (fyzickej osobe) bola primerane odčinená. Systematickým a logickým extenzívnym výkladom dospela judikatúra k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal, a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania (z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4MCdo/15/2009 z 18.8.2010). Podmienkou zodpovednosti štátu za škodu nie je porušenie právnej povinnosti, rozhodujúcou je skutočnosť, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu. V danom prípade bol žalobca právoplatne spod obžaloby oslobodený, čo znamená, že predpoklady uplatneného nároku na náhradu škody boli preukázané.

29. Zásada, podľa ktorej každý účastník platí trovy konania, ktoré vznikajú jemu osobne a trovy svojho zástupcu, sa v trestnom konaní prejavuje v tom, že obvinený znáša vlastné trovy a výdavky spojené so zvolením obhajcu, včítane odmeny dohodnutej medzi ním a advokátom, pritom sa ale uhrádzujú len účelne, či dôvodne vynaložené náklady v konaní, a teda nie všetky náklady, ktoré účastník v konaní vynaložil. Aj v prípade, ak sa klient s advokátom dohodne na zmluvnej odmene pri určení nákladov konania, ktorých náhrada sa priznáva proti fyzickej či právnickej osobe, sa výška odmeny advokáta určí podľa ustanovení vyhlášky o tarifnej odmene. Niet dôvodu, aby štát uhrádzal poškodenému v prípade náhrady škody všetky náklady, ktoré vynaložil v trestnom konaní na svoju obhajobu. Obsah základného práva obvineného na právnu pomoc pri obhajobe v trestnom

konaní, spočívajúci v možnosti zvoliť si obhajcu, nemôže byť z hľadiska rozsahu nároku na náhradu škody proti štátu neobmedzený.

30. Rovnaký názor mal aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí zo dňa 28.04.2016, sp. zn. 6 Cdo 402/2015, v ktorom uviedol, že: „aj v prípade, ak nárok na náhradu nákladov vynaložených poškodeným (obvineným) na jeho obhajobu v trestnom konaní, v ktorom bol spod obžaloby oslobodený alebo trestné stíhanie voči nemu bolo zastavené, bol uplatnený podľa zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, súd môže priznať len náhradu účelne vynaložených trov, výška ktorých zodpovedá tarifnej odmene advokáta určenej osobitným právnym predpisom účinným v čase robenia úkonov.. Na podporu tohto právneho názoru treba uviesť, že aj súčasné znenie zákona č. 514/2003 Z.z., ktorým bol zrušený zákon č. 58/1969 Zb. stanovuje, že náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania vzniknutých poškodenému v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie a že účelne vynaložené hotové výdavky a odmena za zastupovanie sa určia ako tarifná odmena advokáta.“

31. Vychádzajúc z vyššie uvedeného bol správny záver súdu prvej inštancie, pokiaľ sa v konaní zaoberal správnosťou toho, aké trovy obhajoby, v akej výške sú škodou, ktorá žalobcovi v súvislosti s trestným konaním skutočne vznikla. Odvolací súd je názoru, že žalobca dostatočným spôsobom preukázal výšku tarifnej odmeny advokáta v sume 786 eur, ktorú účelne vynaložil v predmetnom trestnom konaní. Žalobca predložil do konania súpis trov právneho zastúpenia, z ktorého bolo zrejmé, za aké úkony si obhajca žalobcu účtoval tarifnú odmenu. Dané úkony obhajcu neboli v priebehu konania spochybnené. Rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo preto v tejto časti správne.

32. V dôsledku trestného stíhania vznikla žalobcovi škoda v podobe výdavkov na trovy právneho zastúpenia v uhradenej platbe vo výške 786 eur, ktoré zaplatil svojmu obhajcovi ako odmenu súvisiacu s jeho obhajobou v trestnom konaní. V tejto časti bolo rozhodnutie okresného súdu vecne správne a odvolanie žalovaného nebolo dôvodné. Zároveň žalobca podanou žalobou žiadal nahradiť nemajetkovú ujmu v peniazoch a tiež tvrdil, že škoda mu vznikla aj z dôvodu nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v prieťahoch v konaní, ale tento nárok žalobcu bol okresným súdom zamietnutý, žalobca odvolanie nepodal a tak odvolací súd sa rozhodnutím okresného súdu v zamietajúcej časti nemohol zaoberať.

33. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

34. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

35. Odvolací súd sa oboznámil s obsahom spisu, vrátane všetkých písomných podaní strán doručených súdu aj v priebehu odvolacieho konania, odvolací súd preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky žalovaného spolu s napadnutým rozsudkom okresného súdu, pričom sa v plnom rozsahu stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu, osvojuje si dôvody napadnutého rozsudku okresného súdu a v zmysle § 387 ods. 2 CSP na tieto v celom rozsahu poukazuje. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku a s prihliadnutím na odvolacie dôvody žalobcu, odvolací súd dodáva, že okresný súd na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktoré aplikoval správne ustanovenia právnych predpisov a súčasne vec správne skutkovo a právne posúdil.

36. Vzhľadom na zistený skutkový stav veci súd prvej inštancie správne dospel k záveru, že žalobca v konaní preukázal predpoklady pre priznanie nároku na náhradu škody v priznanej sume 786 eur.

37. Sporové konanie v občianskoprávných veciach je (bolo) ovládané zásadou dispozitívnosti. To znamená, že je vecou účastníka konania, aby ním požadované rozhodnutie oprel o tvrdenia takých skutočností, s ktorými zákon spája práve tie práva či povinnosti, ktorých sa účastník pred súdom domáha a súčasne je vecou účastníka, aby takéto ním uvádzané tvrdenia aj preukázal. V sporovom občianskom konaní súd v zásade sám nezisťuje žiadne ďalšie skutočnosti nad rámec tvrdení účastníka a v zásade ani sám nevyhľadáva dôkazy, na preukázanie rozhodujúcich skutočností. Úspech či neúspech účastníka v spore tak významnou mierou závisí od toho, do akej miery účastník tvrdí práve tie skutočnosti, ktoré sú pre vec rozhodujúce a do akej miery je schopný tieto skutočnosti podložiť dôkazmi.

37. V tej súvislosti, do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

39. V súvislosti s podaným opravným prostriedkom žalobcu odvolací súd zdôrazňuje, že rozsah prieskumu vykonaného v rámci odvolacieho konania je zásadne daný odvolaním (§ 379 a § 380 C.s.p.), podľa ktorého je odvolací súd viazaný návrhom odvolateľa, ktorý zahrňuje v sebe jednak kvalitatívnu ako i kvantitatívnu stránku a sám odvolateľ si spravidla určuje rozsah, v akom má byť napadnuté rozhodnutie odvolacím súdom preskúmané a dôvody, z ktorých má byť preskúmané. Na základe uvedeného odvolací súd preskúmaval rozhodnutie súdu prvej inštancie len v rozsahu dôvodov odvolateľa uvedených v odvolaní.

40. Odvolací súd dospel k záveru, že prvoinštančný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci a tieto vyhodnotil v súlade s ust. § 195 CSP a dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd stotožnil a na ktoré v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP poukazuje. Prvoinštančný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia riadnym spôsobom uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal stanoviská procesných strán, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Tieto zároveň primeraným a dostatočným spôsobom v súlade s ust. § 220 CSP zdôvodnil. Pretože odvolací súd nezistil žiadne pochybenie, rozsudok prvoinštančného súdu ako správny potvrdil. Nakoľko ani v odvolaní žalovaný neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by iným spôsobom boli spôsobilé vyhodnotiť stav zistený prvoinštančným súdom, odvolanie nepovažoval odvolací súd za dôvodné a preto rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku potvrdil a podľa § 387 ods. 2 C.s.p. sa stotožnil so skutkovým a právnym záverom súdu prvej inštancie.

41. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p. a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedopíňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; strany sporu, predovšetkým odvolateľ, ani nevzniesol žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

42. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 396 ods. 1, v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 C.s.p. Žalobca bol v odvolacom konaní úspešný, a preto mu vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie s poukazom na ustanovenie § 262 ods. 2 C.s.p.

43. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).